

ОСНОВНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ГРОШОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Грошово-кредитна система розглядається як сукупність кредитно-фінансових установ, що виконують специфічні функції по накопиченню і розподілу грошових засобів. Установи, що складають основу національної грошово-кредитної системи можна розподілити на три великих групи: національний банк, комерційні і приватні банки і спеціалізовані кредитні інституції (квзібанківські структури). Національний банк і комерційні банки утворюють банківську систему країни. Дворівнева структура банківської системи України дає можливість впроваджувати в господарську діяльність України обґрунтовану і структуровану грошово-кредитну політику основу якої складають регулювання обсягу грошової маси і регулювання відсоткової ставки.

Особливе місце в цій системі України займає Національний банк. Відповідно до Конституції України основною функцією Національного банку є забезпечення стабільності грошової одиниці України. При виконанні своєї основної функції Національний банк має виходити із пріоритетності досягнення та підтримки цінової стабільності в державі. Цінова стабільність – це збереження купівельної спроможності національної валюти шляхом підтримання у середньостроковій перспективі (від 3 до 5 років) низьких стабільних темпів інфляції, що вимірюються індексом споживчих цін.

Не менш вагома і функція банку по забезпеченню фінансової стабільності. Фінансова стабільність – це такий стан фінансової системи в якому вона здатна належним чином забезпечити можливість ефективно виконувати свої ключові функції такі як фінансове посередництво та проведення платіжних операцій і таким чином сприяти стійкому економічному зростанню, а також протистояти негативному впливу кризових явищ на економіку.

Будь-які зміни, що відбуваються в економічній системі України під тиском ринкової кон'юнктури, повинні оперативнo і всебічно аналізуватися в керівних фінансових органах, тому що вони активно впливають на об'єм національного доходу країни, рівень цін, зайнятість та темпи економічного розвитку, тобто на економічну політику і особливо на грошово-кредитну політику.

Аналізуючи роботу банківської системи України, ми бачимо, що основними інструментами такої політики виступають:

1. Операції на відкритому ринку.
2. Зміна норм обов'язкового резервування.
3. Зміна облікової ставки.

В нашій доповіді розглядаються основні напрями щодо удосконалення основних сегментів грошово-кредитної політики. Крім основних сегментів грошово-кредитної політики національного банку нами аналізуються інші важелі, що можуть пожвавити темпи економічного розвитку. До таких важелів на нашу думку можна віднести: обмеження розміру кредитів для неперспективних галузей, регулювання умов надання споживчих і іпотечних позик та інші. Слід відмітити, що національний банк України використовує і інші важелі. В залежності від стану інфляційних процесів експортно-імпортних відносин, отримання і раціонального використання зовнішніх кредитних ресурсів банк повинен впровадити впливову політику «дорогих» і «дешевих» грошей.